

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 179/03-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť V. K., bytom T. T., zastúpeného advokátom JUDr. I. N., T., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 77/00 z 5. marca 2001 a právoplatným rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 100/02 z 28. februára 2003, ako aj základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Poprad v konaní sp. zn. 9 C 1232/91, Krajského súdu v Prešove v konaní sp. zn. 3 Co 77/00, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 3 Cdo 100/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 20. augusta 2003 doručené podanie V. K. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom T. T., zastúpeného advokátom JUDr. I. N., T., označené ako „Sťažnosť podľa článku 127 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky proti Okresnému súdu v Poprade, Krajskému súdu v Prešove a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v Bratislave“. Z obsahu sťažnosti, ako aj z pripojených príloh vyplynulo, že sťažovateľ sa spolu so svojimi súrodencami v rokoch 1991 až 2003 domáhal vydania nehnuteľnosti podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov. Vo veci samej rozhodol Okresný súd Poprad svojím rozsudkom sp. zn. 9 C 1232/91 z 22. júna 1999. Na základe odvolania žalovaných vo veci ďalej konal a rozhodol Krajský súd v Prešove svojím rozsudkom sp. zn. 3 Co 77/00 z 5. marca 2001 a napokon na základe dovolania sťažovateľa a jeho súrodencov vo veci konal a rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 100/02 z 28. februára 2003.

Sťažovateľ napádal konania a rozhodnutia týchto súdov a tvrdil, že v nich a prostredníctvom nich došlo k porušeniu jeho základných práv a slobôd podľa Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Z dôvodov uvedených v sťažnosti preto požiadal, aby ústavný súd nálezom rozhodol takto:

„Vlastnícke právo sťažovateľa V. K. bolo porušené. Právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 5. 3. 2001 sp. zn. 3 Co 77/00 a právoplatným rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave zo dňa 28. 2. 2003 sp. zn. 3 Cdo 100/02 boli porušené ustanovenie článku 20 Ústavy Slovenskej republiky v neprospech sťažovateľa.

Právo sťažovateľa, aby sa prerokovala vec verejne bez zbytočných prietahov a jeho prítomnosti a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom bolo porušené konaním Okresného súdu v Poprade, Krajského súdu v Prešove a Najvyšším súdom SR v Bratislave.

Ústavný súd Slovenskej republiky podľa článku 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 5. 3. 2001 sp. zn. 3 Co 77/00 a právoplatným rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave zo dňa 28. 2. 2003 sp. zn. 3 Cdo 100/02 a vracia vec na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa podľa článku 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 200.000,-- Sk ako náhrada nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ústavy (a s účinnosťou od 1. januára 2002) oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Lehota na podanie sťažnosti nie je však časovo neobmedzená, pretože podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok na prijatie sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené porušenie základného práva sťažovateľa, pričom zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

Z obsahu sťažnosti, ako aj z pripojených príloh ústavný súd zistil, že všetky súdne konania, v ktorých malo dôjsť k porušeniu označených základných práv sťažovateľa, boli už meritórne ukončené, pričom posledné konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako súdom odvolacím sa skončilo jeho rozsudkom z 28. februára 2003. Sťažovateľ sa po jeho ukončení neobrátil na ústavný súd, ale na Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorý mu 16. júla 2003 oznámil, že „je potrebné obrátiť sa podaním sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky v zmysle článku 127 Ústavy SR. Preto mám za to, že bola dodržaná z mojej strany lehota 2 mesiacov, ktorú predpokladá § 53 ods. 3 zák. č. 38/1993 Z. z.“. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej „zákonným dôvodom na odpustenie zmeškania dvojmesačnej lehoty nie je neúspešný pokus sťažovateľa na riešenie svojej veci pred Európskym súdom pre ľudské práva“ (II. ÚS 42/03, II. ÚS 92/03).

V dôsledku toho bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už po jej predbežnom prerokovaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2003